

הצגת בכורה

כאן, כשנמאס לה לריב עם ההורים, ל- הכות את האח מיכאל בן ה-14, היא סוגרת את עצמה, עם תקליטי המוסיקה שלה («הת- חלתי לשמוע מוסיקה מגיל 10 — צייד- חובסקי, היידן, מוסיקה שכל מי שלא קיבל חינוך מוסיקלי יכול לתפוס»), רישומי ה- פחם והספרים («כל מה שבא ליד. אוהבת לקרוא. מחלה משפחתית אצלנו. תמיד אני רואה את ההורים קוראים, יושבים עם

נ ערת החודש היא נערת החופש. היא נערת החופש הגדול — במשמעות ה- כפולה של המושג.
אלה שפירא, תלמידה בחופשה: עניינים תומות גדולות ועמוקות; בחינה בדיקווק; בריכת השחיה של מלון אכדיה; שיער ארוך, שחור וחלק כמו פועלת בתדרה, עליה שניה; המון ספרי בלשים, אלרי קוין ב- עיקר; חיוך קונדסי בוויית הפה ובאישונים.

קטנה

רמז

ספר. גם אני מתחילה. אחי רואה שאני קוראת כל היום וקורא גם הוא. ככה למד- תי לקרוא. כל ספרות שהיא. מסוגלת להנות מנון פיקטשון, ספרי מחקר, גיאוגרפיה ו- כלכלה, אוהבת יומן מסע יותר מרומן.)*

★ ★ ★

«אני בוכה רק מכעס»

מ ונודו.

מי שתרם הכי הרבה להתפתחות ה- אינטלקטואלית שלי, זה אבי. תופעה נדיר- רה. הוא מבקר את הציונים שלי, מראה איך לחלק שטח, פרופורציות, צבע. תמיד מת- עניין; מה את קוראה? התחכח על ספרות, בא לראות שעורי באלט, לקח אותי לקונ- צרטים, הסביר על הכלים ומבנה התזמורת. «אבא היה מייגור בצבא הבריטי. נלחם באיטליה. היה באיטליה כשנולדתי. כשחור, הייתי ילדה מגודלת. אני זוכרת את עצמי מגיל שנתיים. הבית שגרנו בו במלחמת העצמאות, ברחוב גאולה, בקומה הרביעית, השמיכות על החלונות, האפלה, הריחות למקלט. אפילו את צבע החלוק שהיה לי. אמא אומרת שהייתי נורא אגואיסטית. תמיד רציתי שתקח אותי על הידיים, מהקומה הרביעית למקלט.

אלה שפירא בכרכה
משטר קפדני

אלה שפירא, תלמידה של חופש — לא כרעיון מדיני, אלא כצורך אישי: מכניס גינס; מלים, המון מלים זורמות בשטף, בהגיון, אך ללא רחמים; מחשבה כהירה כבדק; שיער פרוץ, קו של עפרון שחור מעל העפעפים; המון מרי בשחיה יומיומית עם ההורים; תמיד בתחנה להרפתקה; נסיר גות נואשים לקרוא, לחזור ולקרוא. לא להבין ולנסות שוב את ביקורת התבונה הסתורה של קאנט, טחיטס בנומר כייאט, חופשת סוף-שבוע בעין-הוד — קפיצה לי- לית למועדון חומות עכו; לא לעשות מה שמצפים; להכיר אנשים חדשים, מעניינים והרבה.

פעם אחת כבר חדלה להיות קטינה, אלה שפירא — עוד מעט 17. כשעברה את ה-16. חוק חדש החזיר אותה לתחום הזה, עשה ממנה קטינה רטרואקטיבית.

על סף ה-17 לא מצפים ממנה שתהיה כזאת. איך אומר אבא? — «תלמידה — ראשה חייב להיות בלימודים. אורח חייה חייב להתאים לאורח הינו של אדם לומד. זה צריך להשתקף בהגבלה בהוצאות, ב- הכנת השעורים, בתילבוש, בהתנהגות, ב- בחירת מקומות הבידור — הכל חייב להלוט את אופיה של בת 17. שסיימה את הכתה השביעית, תיכון אליאנט».

איך היינו אנחנו כשהיינו בני 17? האם היום מתבגרים מוקדם יותר, מהר יותר?!

★ ★ ★

כוכב קולנוע בלונדי

נ ערה עם פצעי בגרות על הפנים רוקדת במסיבה. הבחורים מתרחקים. היא נוטלת ביד תכשיר קסמים והפעעים נעל- מים. היא מאושרת. מסתלק העצב מהעיניים ועכשיו היא רוקדת את הצ'ה'צ'ה'צ'ה ב- חדוה.

זה סרטון פרסומת. אלה עשתה אותו כ- חלק מתעסקת החופש. חודש קודם עשתה סרט טלבויה. גרמני. עם כובע טמבל כחול, חולצה כחולה עם שרוך אדום, מכנסיים קצרים וסנדלים, היא ייצגה חברת קיבוץ ארו. עורכת הכרה לזוג תיירים גרמניים שבאו במטוס — אחד מהם הרדי קריגר כוכב הקולנוע — עם הארץ. מתחילים ב- קליפורניה. היא מנסה להסביר, לא בסרט כמובן, שחברות קיבוץ לא באות לקלי- פורניה, אפילו כשהן כבר בעיר. לא עור. אמא, מזכירה בהתאחדות בעלי תעשייה, התנגדה כמו שאם צריכה להתנגד, כשכוכב קולנוע גרמני ובלונדי מציע לבתה תפקיד ראשי בסרט. אבא, מהנדס קירור עצמאי, כעס ורגז. «זה יוציא לך את הלימודים מהראש», אמר, ובצדק. אלה התעקשה. למחרת חתמו על חוזה.

להרדי קריגר צעקו, «נאצי!» ברחוב. «זה פגע בו נורא. יומיים הסתובב עצבני ומדוכ- דך. כולם היו מוכנים לרצוח אותו נפש. אני לא. אם האנשים מספיק נבונים לקבל כסף מגרמניה, שילמדו לשתוק. אפילו אם מישו לא מוצא חן בעיניהם. זהו!» בבית הדירקומתי, בשיכון הקצינים ב- צפון תל-אביב, היא ביצרה לה משלט פרטי שלה. הדלת מקושקשת בכתובות: «נא לדפוק בדלת במידה ויש צורך מיוחד בכניסה». «חכמים, נבלים ואוהדי (לפחות) אבא שטן מתקבלים בסבר פנים יפות». הקירות נושאים עליהם רישומי פחם. דמויות פסלים אפריקאיים. שופנהאואר מיי- צג במימרה: «ההשתוקק לחיי נצח. פרשו להשתוקק לקיומה הנצחי של שגיאה גד- לה». מעליו מתנוסס תרגום של פיתגם גרמני: «אנו מתחילים למות מייד עם ליד- תנו». בין הפטיפון, בקבוקי ויסקי המשמ- שים כפמוטים, ושורות הספרים, מונחת גול- גולת. מישו, שהביא לה אותה, אמר שמצא אותה בנחל חבר. עכשיו דולקת בתוכה מנו- רה.

סובלן

(המשך מעמוד 7)

קברניט המטוס... מסתבר כי הקברניט ביר- קש עזרה רפואית באמצעות האלחוט... ה- רופא הבריטי ציחה להורידו מן המטוס. היינו: לא המלווים גילו את פצעיו של סובלן, אלא סובלן גילה להם. התנהגותו של הרופא המיסטרי הישר- אלי, שקבע כי סובלן יכול להמשיך בדרך אל ההסגרה — בעוד שלדעת הרופא הברי- טי נשקפה סכנה לחייו — היא מוזרה. שאלה היא אם היא תואמת את האתיקה של מקצוע הרפואה, ואת שבועת היפוקראטס, שכל רופא חייב בה.

התחמקות העלובה של גוטליב לאהר מ- כן, בהעמידו פנים כאילו נסע לחופשה, לביקור קרובים — רק מחמירה את הצל- הכבד האופף את התנהגותו.

★ ★ ★

שאלה של מצפון

ע וד יותר מזעזעת היא עדותו של הקצין הבריטי שנכנס למטוס, כפי ש- פורסמה בדו"ח המישפטי של טיימס: «מצא- תי את סובלן שכב, חיוור וחסרי-כוחות, בתא סגור בוילונות, מכוסה בשמיכות. אמ- ריקאי אחד בשם מקשיין, שעמד מחוץ לתא, טען כי דר' סובלן הוא האסיר שלו. «הערת הפרקליט: מצב מעניין במטוס ישראלי בנמל-התעופה של לונדון!»

כאשר החליטו השופטים הבריטיים כי אין סובלן זכאי להתהלך חופשי בבריטניה, כי לא הותר לו להיכנס לארץ זו באופן רשמי, העמידו את שרי-הפנים הבריטי בפני בעייה קשה ביותר: האם לשלחו לארצות- הברית? האם להתזירו לישראל? האם לתת לו לנסוע לכל אשר יחפוץ?

שרי-הפנים, שהוא חדש לגמרי בתפקידו, נמצא במצב קשה. כי בעניין זה שורת אחריות דעות בין הימין והשמאל בבריט- יה: שניהם מתנגדים לכל מעשה שיעורר רושם כאילו בריטניה הגדולה היא גרורה של ארצות-הברית.

הבריכו פרקליטיו הלונדוניים של סובלן לאנקוריון בתל-אביב: «יש חשיבות רבה לעדמת ממשלת ישראל» על כן פתח אני קוריון בפעולה קדחתנית.

באופן רשמי ביקש אשרת עולה. אחרי הסירוב הרשמי, אין ספק שייגיש בקשה לצר-עליתנאי לבית-המשפט הגבוה לצדק, על אף המצב המישפטי הקשה (ראה הנידון). יצחק אולשן וחבריו יעמדו בפני שאלה חמורה — שאלה של מצפון, לא פחות מאשר שאלה של חוק.

אולם אותה עשה פעל אנקוריון למען פתרון-ביניים. בין השאר: להורות לאי-על להביא את סובלן לישראל, מבלי לתת לו היתר להיכנס לארץ. במקרה זה אפשר יהיה להתזיקו במלון אוויה, או במלון נמל-התעופה, כשם שהוא מוחזק כיום ב- כלא הלונדוני המיוחד לאנשים שאינם נמ- צאים רשמית בבריטניה.

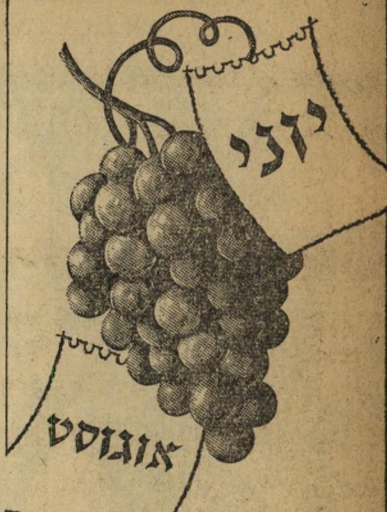
אם יותר לסובלן לשהות כך במשך חוד- שים, אפשר יהיה לסיים כאן את ההליכים המשפטיים ללא חיפזון, ובינתיים לאפשר ל- איש לחפש לו ארץ-מיקלט אחרת. בצורה זו תתבטל ההסגרה המבישה.

החלטת ממשלת ישראל — היינו, החלטת דויד בן-גוריון — היתה שלילית. אולם גם ממשלה זו אינה רוצה להסתבך עוד יותר, לבנות את עצמה עוד יותר בעיני אזרחיה והעולם. על כן נרמו שחברת אי- על תסרב לקבל את סובלן בלונדון (בעוד שעד כה דמתה אי-על לחיה שטרפה נלקח ממנה, והמחכה להסגירו בכוח).

אם חברת אי-על תסרב בכלל לקבל את סובלן, לא תצטרך ישראל להחליט אם ל- החזירו לישראל או להסגירו — הפעם ב- גלוי, ללא כל הסוואה — לאמריקאים. ב- מיקרה זה יצטרכו האנגלים להחליט בעצ- מם אם להכריח את ישראל לקבלו, או לתת לאיש לנסוע לאן שיהפוך* (כפי שתובעים חברי פרלמנט, שאירגנו משלחת לשר), או לגרוש למדינה שהוא אורח בה — ארצות- הברית. סובלן עצמו הצהיר השבוע כי הוא «חסר אורחות».

רק דבר אחד ברור: החזרתו של סובלן לישראל יכולה להציל — ולו במיקצת — את שמה הטוב של המדינה, שהושפל עד עפר, כפי שלא הושפל מעולם. סובלן הור- לה יחביע את הרצון להקדיש את שארית ימיו — לכל היותר כמה חודשים — לטי- פול בעבריינים צעירים בישראל.

* בידי סובלן יש סכום גדול של כסף, המספיק למימון נסיעתו. כסף זה נלקח ממנו בישראל, הוחזק במטוס בידי הד"ר גוטליב. בלונדון רצה גוטליב להחזיר כסף זה לסובלן, אך הלה סירב לקבלו מיידו.

בעונת השיא
הפרי טעים ועסיסי
גישי בכל הזדמנות
ענבים של תנובה

מבון ישראלי להכשרת טכנאים

נפתחות כתות מיוחדות לבורגי ט, י, י"א,

שרטוט מכונות בנין רהיטים
טכנאות מכונות טכנאות בנין אלקטרוניקה טלוויזיה

פרטים והרשמה: בוקר 10-12, ערב 5-7 תל-אביב: רח' אלנבי 76 חיפה: רחוב ביאליק 17 ירושלים: רח' יפו 33, בית יואל

